

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

28. ÚNORA 2021

Z obsahu:

Modlitba děkuvzdání

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 30. prosince 2020
v knihovně Apoštolského
paláce v Římě
- strana 2 -

Svatý Chrodegang

Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu

Alice Lenczewské (41)
- strana 5 -

Nepřipravujte si zkázu vlastními rukama

P. M. Piotrowski TChr
- strana 6 -

Lid dává přednost

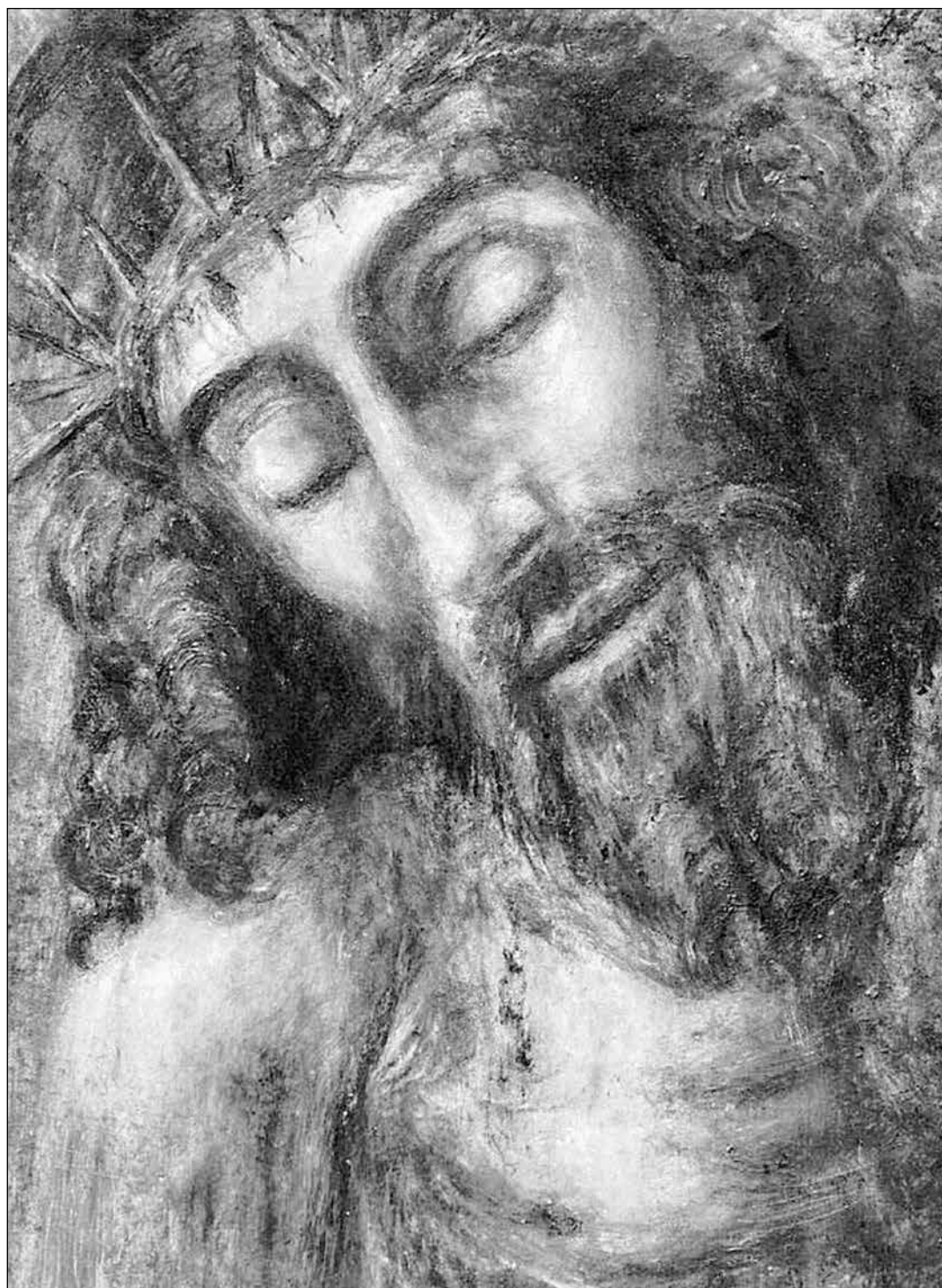
Barabášovi
před Pánem Ježíšem
Kapitola z knihy
Michala Kretschmera
*Rozjímání o utrpení
a smrti Pána Ježíše*
- strana 9 -

Nové dekrety Kongregace pro bohoslužbu a svátosti

- strana 10 -

„Žít, to je pro mne

Kristus, a smrt
je pro mne zisk“
dr. Mario Joseph
- strana 11 -

Nepřipravujte si zkázu vlastníma rukama

Úpadek morálky a ztráta vnímání hříchu přivádí k odmítání zjevené pravdy o existenci věčné záhuby. Samotná myšlenka na věčný trest pekla vzbuzuje u lidí slabé víry silný odpor.

Tito lidé tvrdí, že věčné peklo se nedá sladit s pravdou o Bohu nekonečně milosrdném a odpouštějícím všechny hříchy. Je pravda, že Bůh odpouští všechny hříchy, ale člověk je svobodný a může odmítnout jeho milosrdenství. V *Katechismu katolické církve* čteme: „Zemřít ve smrtelném hříchu, aniž by byl smyt lítostí, a nepřijmout milosrdnou Boží lásku, to znamená zůstat navždy odděleni od Boha v důsledku našeho svobodného rozhodnutí. A tento stav konečného sebevyloučení ze společenství s Bohem a s blaženými je označován slovem »peklo.«“ (KKC, 1033)

Svatá Faustyna v *Deníčku* píše: „Já, sestra Faustyna, jsem z Božího rozkazu byla v propastech pekla proto, abych duším říkala a dosvědčovala o tom, že peklo je. (...) Všimla jsem si jednoho: že je tam nejvíc těch duší, které nevěřily, že peklo je.“ (D. 714)

Důsledky hříchů

Největším trestem za každý hřích jsou důsledky hříchu, které jsou znamením a počátkem zažívání pekla už tady na zemi. V čase pozemského života zažíváme tragické důsledky hříchů, které jsou předchutí skutečnosti pekla. Jsou to: „smilstvo, nečistota, prostopášnost, modloslužba, čarodějnictví, nenávist, nesvár, žárlivost, prechlivost, hádky, různice, roztržky, závistivost, hýření, nezřízené hodování a podobné věci“ (Gal 5,19–22). Pácháním hříchu člověk odmítá život i lásku a volí si smrt a sebezničení. Stává se tak otrokem hříchu. Je to absurdní postoj vedoucí do takového zotročení skrze egoismus, k takovému soustředění na sebe, že v nejhorším případě člověk bude působit sám proti sobě a bude rovněž toužit po tom, aby do takového zotročení vtáhl i druhé. To je vidět speciálně dnes, když lidé, kteří ovládají masové sdělovací prostředky, nenávidí Krista a křesťanský hodnotový systém, s neobvyklou horlivostí ničí autoritu církve, demoralizují a ateizují lidi, a to především nejmladší pokolení. Lidé zotročení zlem po

zlu touží a dělají všechno, aby se i druzí dostali do různých závislostí a žili ve lži a nenávisti. Odsunutí Boha z lidského života vždycky vzbuzuje pocit nesmyslnosti a také zvláštní podobu zatvrzelosti ve lži, spočívající v tom, že se zlo považuje za dobro. Postoj zatvrzelosti ve lži a život takový, jako by Boha nebylo, je zvláštním způsobem přítomnosti pekla už v době pozemského života. Je třeba si uvědomit, že ty masové sdělovací prostředky, které vybízejí ke hříchu nebo propagují styl života bez Krista a morálních zásad, přivádějí lidi na cestu vedoucí do věčné záhuby.

Nemůžeme zapomínat, že Boží láska plně respektuje svobodu svého stvoření, dokonce i tehdy, když ono se rozhoduje pro definitivní odmítnutí Boha. Tak tedy peklo není nečekaný nebo nespravedlivý trest. Člověk sám, když si na svou zodpovědnost vybírá hřích, jde cestou vedoucí do pekla. Existuje peklo, protože existuje hřích. Peklo není nic jiného než hříchem chtěným jako cíl, přijatým jako poslední naplnění a roztahujícím se do nekonečna. Pravda o pekle dává našemu pozemskému životu neopakovatelnost a dramatickou výjimečnost. Připomíná nám, že po

Cožpak Matka, která vši láskou, jakou v ní budí Duch Svatý, touží po spáse každého, může mlčet tváří v tvář záležitosti samé podstaty jejich spásy? Ne, nemůže. Tak tedy, poněvadž poselství Matky Boží Fatimské, je poselství mateřské, je silné a jednoznačné. Zní vážně. Zní jako promluva Jana Křtitele na břehu Jordánu. Volá k pokání. Varuje...

kud se hřích, který je největším neštěstím pro člověka, bagatelizuje, nebo se přijímá jako dobro, potom nás dovádí do skutečnosti pekla: „Bohu se nelze vysmívat. Neboť co kdo zasévá [v životě na zemi], to sklízí [v životě po smrti]: kdo zasévá do

svého těla, z těla sklídí zkázu; kdo zasévá do ducha, sklídí z ducha věčný život.“ (Gal 6,7–8)

Věčné peklo je tedy plodem a korunováním celého pozemského žití člověka, který se dobrovolně odevzdal do otroctví zla. „Proč všichni nebudeme spaseni? Proto, že ne všichni to budou chtít. Milost, která je zadarmo, spasí jenom ty, kteří touží dojít spásy, a ty, kteří po tom netouží, nespasí.“ (sv. Jan Zlatoústý)

„Výpovědi Pisma svatého a nauka církve o pekle jsou výzvou k odpovědnosti, s níž má člověk užívat své svobody se zaměřením na svůj věčný osud. Současně jsou i naléhavou výzvou k obrácení: »Vejděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě, a mnoho je těch, kdo tamtudy vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou.« (Mt 7,13–14)“ (KKC, 1036)

Písmo svaté na téma pekla

„Bůh chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.“ (srov. 1 Tim 2,4)
„Pán... si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.“ (2 Petr 3,9) Každý člověk dostává šanci být spasen. Nesmí se ale zapomínat, že kromě Boží vůle spasit všechny lidi existuje svobodná lidská vůle, která může odmítnout spásnou Boží lásku. Sám Pán Ježíš říkal mnohokrát, že odmítnutí Boha člověkem přivádí do věčné záhuby, a bezbožníci budou tedy definitivně vyloučeni z věčného života a odděleni od Krista: „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!“ (Mt 25,41) Všichni neposlušní Boží vůli uslyší: „Jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“ (Mt 7,23)
„Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužije život, ale hněv Boží na něm zůstává.“ (Jan 3,36) Zavržení všech těch, kteří nepřijali pozvání na hostinu, je absolutní: „Nikdo z těch mužů, kteří byli pozváni, neokusí mé večeře.“ (Lk 14,34) Vysvětlení v Kristově podobnosti o síti není metaforou: „Tak bude

i při skonání věku: vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů.“ (Mt 13,49–50) Také v listech sv. Pavla nacházíme texty hovořící o absolutním vyloučení bezbožníků z království Božího: „Což nevíte, že nespravedliví nebudou mít účast v Božím království? Nemylte se: Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani nemravníci, ani zvrácení, ani zloději, ani lakomci, opilci, utrhači, lupiči nebudou mít účast v Božím království.“ (1 Kor 6,9–10; srov. Gal 5,19–21; srov. Ef 5,5) V citovaných textech mají formule zavržení absolutní charakter: „nikdo z těch mužů neokusí mé večere“; „neuzří život“; „nebude mít účast v království“. Z jazykového úhlu pohledu se nejsilnější texty hovořící o věčnosti pekelných trestů nacházejí v Apokalypse (14,10–11 a 20,10). Aby byl vyjádřen neomezený čas jejich trvání, byly tam užity obraty „navěky“ a „na věky věků“. Tyto formule vyjadřují opravdovou a nikdy nekončící věčnost. Nikdo tedy nemůže mít žádnou pochybnost, že texty Písma svatého jednoznačně poukazují na věčnou záhubu a vylučují jakékoliv myšlenky na apokastázi – čili tvrzení, že vyloučení bezbožníků bude jenom dočasné, a že jejich trest někdy skončí, poněvadž se obrátí.

Hřích proti Duchu Svatému

O věčnosti pekla se rovněž dozvídáme, když Ježíš mluví o hříchu proti Duchu Svatému. „Každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu Svatému nebude odpuštěno (...) v tomto věku ani v budoucím.“ (Mt 12,31–32) Svatý Jan Pavel II. v encyklice *Dominum et vivificantem* ozřejmuje, že hřích proti Duchu Svatému spočívá v „odmítnutí spásy, kterou Bůh nabízí člověku prostřednictvím Ducha Svatého“ (DV 46). Je to postoj úplného uzavření se člověka vůči milosti Boží, postoj člověka, který „se domáhá svého domnělého »práva« na setrvání ve zlu – v jakémkoli hříchu – a odmítá vykoupění“. Je to tedy hřích neodpuštělný ze své vlastní podstaty, poněvadž je plodem radikální-

*Giovanni da Gaeta (15. století):
Mater Misericordiae*

ho odmítnutí šance na spásu. Není to jednorázový hříšný čin, ale postoj absolutního egoismu – čili úplného uzavření se člověka vůči Kristově lásce. Takový postoj se utváří v člověku v průběhu celého pozemského života skrze trvání v hříších a chybějící obrácení.

Každá plně vědomá a dobrovolná volba zla se přičiňuje o strašlivé škody v člověku. Projevují se zánikem vnímavosti k Boží lásce a postupující neschopností milovat bližního. Jestliže po celý pozemský život bude člověk žít tak, jako by Boha nebylo, a bude radikálně odmítat možnost obrácení, zlo nazývat dobrem a dobro zlem, tehdy reálně existující síla zla může do té míry zničit jeho osobu, že on se stane absolutním egoistou, a dokonce někým, kdo miluje sebe láskou posunutou až k nenávidění Boha. Co se stane s takovým člověkem v nejvýznamnějším okamžiku jeho života, čili ve chvíli smrti?

Soud ve chvíli smrti

Ve chvíli smrti nastane soud. „Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází k světlu.“ (Jan 3,19–21) Ve chvíli smrti každý člověk stane před Kristem a bude se muset rozhodnout pro přijetí nebo odmítnutí daru jeho milosrdenství. Všichni ti lidé, kteří v době pozemského života milovali více zlo než dobro, a stali se absolutními egoisty, ve chvíli smrti budou nenávidět i samotnou lásku, kterou jsou Bohem milováni. Jestliže však v člověku bude alespoň minimální ochota přijmout dar Boží lásky, takový člověk bude spasen, ale až po době dozrávání k lásce v očistci (srov. 1 Kor 3,11–15). „Ano“ vyřčené Kristu se stane nebem, zatímco odmítnutí Božího milosrdenství se stane peklem. Tak se tedy člověk sám odsuzuje k záhubě. Ve chvíli smrti obdrží to, po čem toužil, a toužit bude shodně s tím, čím se stal během svého pozemského ži-

vota. Absolutní egoista s nenávistí odmítne lásku i Boží milosrdenství. Proto Pán Bůh varuje: „Nepřivlávejte si smrt pobludilostí svého života, nevystavujte se záhubě pro činy svých rukou.“ (Mdr 1,12)

Jak je to možné, že milující a milosrdný Bůh odsuzuje lidi do věčné záhuby? Na tuto otázku Matka Boží odpovídala vizionářům ve Fatimě, že lidé, kteří jdou do věčné záhuby, si sami volí být v pekle, poněvadž nenávidí Boha. Nenávidí a obviňují Boha ze všeho – a tím se stávají součástí pekla.

Ve chvíli smrti tedy člověk plně zotročený zlem ve své samolibosti znenávidí a definitivně odmítne Kristovu lásku.

Pro narkomana nebo alkoholika není střízlivost ničím, co by jej přitahovalo, a na pornografii a sexu závislý erotoman bude výzvu k sebekontrolě a čistotě brát jako omezování vlastní svobody. Zlo má v sobě to, že zotročuje a uvádí do závislosti, produkuje smrtonosnou sladkost,

kteřá ničí to, co je v člověku nejcennější – schopnost lásky.

Ježíš Kristus hovoří jasně o reálné možnosti věčné záhuby ne proto, aby nás strašil, ale aby nám ujasnil celou pravdu o posledních důsledcích hříchů. Proto se jako opravdový Bůh stal skutečným člověkem, aby nás vyvedl z pekla hříchů a smrti a dal nám plnost žití. Přejít člověka z duchovní smrti do života v Bohu se neuskutečňuje magickým způsobem, ale pouze s jeho shodou, vyjádřenou plně v dobrovolně přijaté těžkosti života podle příkázání a požadavků evangelia. Čím více se bude člověk opírat sám o sebe a žít podle zásad egoismu, tím více bude upadat stále níž a hroužít se do skutečnosti pekla. Je třeba pamatovat na to, že věčnou záhubu nelze chápat jako nějakou vnější sankci, kterou lidem ukládá Bůh.

Pán Ježíš objasňuje mystičce Alici Lenczewské: „Nebe či peklo každý člověk nosí ve svém srdci: Nebe, když je jeho duše ponořena ve Mně, peklo, když Mne odmítá a žije podle pravidel, jaká mu nařizuje svět. Nebem jsem Já, a peklem všechno, co je mimo Mne.“ (*Slovo poučení, 34*)

Během pobytu ve Fatimě 13. května 1982 sv. Jan Pavel II. v návaznosti na první fatimské tajemství takto promlouval o reálné možnosti věčné záhuby: „Největší překážkou na cestě člověka k Bohu je hřích, setrvávání v hřichu, a na konci zřeknutí se Boha. Vědomé odsunutí Boha ze světa lidské mysli. Odevrácení veškeré pozemské aktivity člověka od něj. Ve skutečnosti se věčná spása člověka nachází pouze v Bohu. Odmítnutí Boha člověkem – pokud je rozhodné – vede logicky k odmítnutí člověka Bohem (srov. Mt 7,23; 10,33), k zavržení. Cožpak Matka, která vši láskou, jakou v ní budí Duch Svátý, touží po spáse každého, může mlčet tváří v tvář záležitosti samé podstaty jejich spásy? Ne, nemůže. Tak tedy, poněvadž poselství Matky Boží Fatimské je poselství mateřské, je silné a jednoznačné. Zní vážně. Zní jako promluva Jana Křtitele na břehu Jordánu. Volá k pokání. Varuje. Vyzývá k modlitbě. Nabízí růženec. Poselství je určeno každému člověku.“

*Z Milujcie się! 5/2019 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Modlitba díkyvdání

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ (Lk 17,18) Toto vyprávění se nás hluboce dotýká.

Tento příběh takřikajíc dělí svět na dvě části: na ty, kdo neděkují, a na ty, kdo děkují; na ty, kdo berou všechno, jako by jim to patřilo, a na ty, kdo přijímají všechno jako dar. *Katechismus* praví: „Každá událost a každá potřeba se může stát i důvodem k díkyvdání.“ (srov. KKK, 2638) Modlitba díkyvdání začíná vždycky odtud, totiž uznáním, že nás předchází milost. Myslelo se na nás dříve, než jsme se naučili myslet my. Byli jsme milováni dříve, než jsme se naučili milovat; byli jsme předmětem touhy dříve, než vystala touha v našem srdci. Díváme-li se takto na život, stává se vodítkem našich dnů „děkování“, na které ovšem mnohokrát zapomínáme.

Pro nás křesťany je díkyvdání jméno té nejpodstatnější svátosti, kterou je: *eu-charistie*. Toto řecké slovo totiž znamená právě *díkyvdání*. Křesťané, jako všichni věřící, dobrořečí Bohu za dar života. Žít znamená především obdržet. Život je především obdrženou skutečností: dostali jsme ho darem! Všichni se rodíme proto, že někdo toužil po našem životě. A to je jen první z dlouhé řady dluhů, které sjednáváme svým životem. Dluhů vděčnosti. Nejednou na nás někdo pohlížel čistě a nezištně. Často to byli učitelé, katecheti, lidé, kteří svou roli plnili nad míru svých povinností. A zažehli v nás vděčnost. I přátelství je darem, ke kterému se vždycky pojí vděčnost.

Tato „vděčnost“, kterou máme ustavičně vyjadřovat a již křesťan se všemi sdílí, se rozpíná v *setkání s Ježíšem*. Evangelia dosvědčují, že kudy Ježíš prošel, často vyvolal radost mezi těmi, kteří jej potkali, a chválili pak Boha. Ve vyprávěních o narození Páně je mnoho těch, jejichž srdce se otevřelo příchodem Spasitele. I my jsme zváni k účasti na tomto nezměrném jásetu. Naznačuje to také epizoda s deseti malomocnými, kteří byli uzdraveni.

Přirozeně, že všichni byli šťastní, protože znovu nabyli zdraví a mohli tak vyjít z nekonečné povinné karantény, která je vylučovala ze společnosti. Je však mezi nimi jeden, který zajásal radostí, a kromě svého uzdravení měl radost ze setkání s Ježíšem. Byl nejenom osvobozen od zla, ale dostalo se mu také jistoty, že je milován. To je právě jádro: když vyslovíš poděkování, vyjadřuješ jistotu, že jsi milován. A to je veliký krok: jistota, že jsme milováni. Tento objev lásky je silou, která řídí svět. Dan-

te by řekl: Lásky, „z níž pohyb slunce má i všechny hvězdy“ (*Ráj, XXXIII, 145*). Už nejsme potulní pocestní, kteří bloumají sem a tam: máme domov, přebýváme v Kristu a z tohoto „příbytku“ nazíráme veškerý zbytek světa, který se jeví nekonečně hezcím. Jsme dětmi lásky a bratry v lásce. Jsme omilostnění mužové a ženy.

Bratři a sestry, snažme se tedy stále přebývat v radosti ze setkání s Ježíšem. Kultivujme veselí. Démon poté, co nás jakýmkoli pokušením oklamal, nás totiž vždycky ponechává smutné a osamocené. Jsme-li v Kristu, žádný hřích a žádná hrozba nám nebudou nikdy moci zabránit radostně pokračovat v cestě spolu s mnoha druhy.

Především nezapomínejme děkovat: pokud jsme nositeli vděčnosti, stává se lepším také svět, byť možná jen trochu, ale dost na to, abychom mu předali trochu naděje. Svět naději potřebuje a v postoji vděčnosti a díkyvdání trochu naděje předáváme. Všechno je spojeno a provázáno, a každý se může zapojit tam, kde je. Cesta ke štěstí je popsána svatým Pavlem v závěru jednoho jeho listu slovy: „Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte oheň Ducha.“ (1 Sol 5,17–19) Nezhášejte oheň Ducha – to je pěkný životní program! Nezhášejte Ducha, který nás v nitru přivádí k vděčnosti.

*Z www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)*

K ROKU SV. JOSEFA

9 DNÍ RUKU V RUCE SE SVATÝM JOSEFEM

Milada J. Burgerová

Devítidenní průvodce na cestě rozjímání o životě svatého Josefa, opatrovníka Svaté rodiny, jehož evangelium nazývá „mužem spravedlivým“ (Mt 1,19). Jak mocná je přímluva tohoto „muže opravdové víry“, nám připomenul i papež František, když 8. prosince 2020 vyhlásil Rok svatého Josefa a svěřil církev pod jeho ochranu, „aby všichni věřící v Krista mohli modlitbami a dobrými skutky získat útěchu a ulehčení od těžkých lidských útrap, kterými je poznamenána naše doba.“

Paulínky • Brož., A6, 70 stran, 95 Kč

NOVĚNA K SVATÉMU JOSEFOVI

Josef Prokeš • Redakce Kateřina Lachmanová

Svatí, které církev uctívá, mohou nenápadně, ale zato velmi jasně osvěcovat náš život. Každý z nich tiše inspiruje naši každodennost, a to osobitým a jedinečným způsobem, v lásce, která překračuje i hranici smrti. Tichým, ale zato velkým spojencem je nám svatý Josef. Dobře Ježíše zná z každodennosti. A právě v ní nás může skvěle inspirovat. Může nám vyprošovat odvalu k tomu, abychom dokázali vykročit na nové cesty, odvalu k přijímání hledajících, ke skryté službě i k dobrým vzájemným vztahům.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., A6, 32 stran, 39 Kč

TŘICETIDENNÍ POBOŽNOST KE CTI SV. JOSEFA • K DOSAŽENÍ ZVLÁŠTNÍ PŘÍMLUVY V NALÉHAVÉ ZÁLEŽITOSTI

Z němčiny přeložil Ing. Miroslav Polepil

Vyšlo s církevním schválením. Kapesní brožurka s ochrannou nověnou ke cti sv. Josefa k dosažení zvláštní přímluvy v nějaké důležité prosbě. Všechny uvedené modlitby se modlí v průběhu 30 dní jako vzpomínka na léta, která prožil sv. Josef s Ježíšem a Pannou Marií v Nazaretě.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A6, 24 stran, 29 Kč

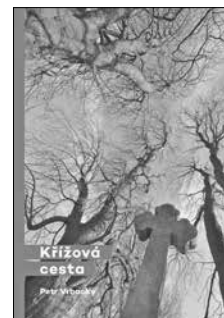
KŘÍŽOVÁ CESTA

KŘÍŽOVÁ CESTA

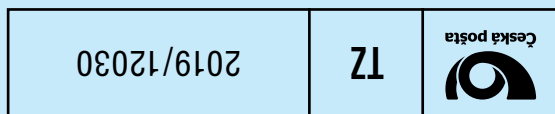
Petr Vrbacký • Redakce Kateřina Lachmanová

Křížová cesta sepsaná spirituálem Teologického konviktu v Olomouci vyniká svou hloubkou a precizně formulovanými myšlenkami, které jsou pro autora typické. Jeho úvahy o kříži a o poselství křížové cesty jsou plody osobní modlitby, stejně jako aktuálními glosami našeho životního stylu. To vše ve velmi působivém podání, které je zbaveno zbytečných slov. Ukazuje nám, že křížová cesta není jen historickou událostí, ale především skutečností, kterou v různých obměnách prožívá každý z nás, často v roli přímého účastníka.

*Pavel Nebojsa - Doron
Brož., A6, 36 stran, 45 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Setředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arzbiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a morav. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; podávání novinových zásilek Registráční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medžugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.